

pojistníků a jaký vliv bude mítí uspokojení zažalovaného nároku na sanci žalované pojišťovny.

Čís. 7263.

Rozhodčí soud jest oprávněn, by si řádně zjistil skutkový podklad, na němž by mohl založiti svůj odhad výše náhrady pojištěných věcí. Jest věcí volného uvažování rozhodčích, by použili pro svá zjišťování metody, jim nejlépe hovicí.

Pokud dlužno mítí za to, že straně bylo dopřáno slyšení za řízení rozhodčího po rozumu § 595 čís. 2 c. ř. s.

Rozhodčí jsou vázáni svým výrokem, jakmile podepsali prvopis výroku i jeho vyhotovení pro strany.

Pokud bylo vyhověno výrokem rozhodčích pravidlům rozhodčího řádu o číselném určení cen pojištěných věcí.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1927, Rv I 1163/27.)

Zalobce měl u žalované pojišťovny pojištěny zásoby továrního zboží na 450.000 Kč. Požárem byly zásoby částečně zničeny, částečně poškozeny. Rozhodci byla stanovena výše škody na 40.677 Kč 40 h. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce, nby rozhodčí výrok byl prohlášen bezúčinným a by byla žalovaná uznána povinnou, to uznati a složiti na soudu pro žalobce 393.282 Kč 90 h. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Bezúčinnosti nálezu rozhodčího domáhá se žalobce z důvodu § 595 čís. 2 c. ř. s.: že nebylo mu jako straně dopřáno právní slyšení, — § 595 čís. 3 c. ř. s., — že rozhodčí výrok není vlastně podepsán rozhodčím Josefem T-em a že rozhodčí se nedohodli, takže věc měla býti předložena vrchnímu rozhodčímu, — a konečně z důvodu § 595 čís. 6 c. ř. s., že výrok rozhodců odporuje donucujícím předpisům právním. V přípravném spise ze dne 9. listopadu 1926 žalobce dovolává se ještě dalšího důvodu podle § 595 čís. 5 c. ř. s., že rozhodci překročili meze své pravomoci. Žaloba jest bezdůvodná, neboť není tu dovolávaných důvodů bezúčinnosti výroku rozhodčího. Jako prvního důvodu dovolává se žalobce § 595 čís. 2 c. ř. s. tvrdě, že žalobci nebylo dopřáno při řízení rozhodčím právního slyšení. K odůvodnění toho tvrdí pouze, že rozhodčí odhadli výši škody v jeho nepřítomnosti, v hostinci, a že rozhodčí před svým výrokem neprohlédli jeho doklady a účty. Žalobce však sám tvrdí, že rozhodcům před započítáním zjišťování předložil i zápisník, i ostatní písemné doklady. Výpověďmi svědků jest zjištěno, že žalobce byl přítomen od počátku šetření až do doby, kdy rozhodci odešli po skončené prohlídce i počítání do hostince. Výpovědí Václava H-a jest zjištěno, že před jednáním předal rozhodcům protokol, v němž jest uvedeno, že žalobce činí nárok na náhradu přes 442.000 Kč. Svědkem Josefem T-em jest zjištěno, že, když rozhodci sdělili před obědem žalobci, že odhadli škodu na zboží částečně poškozeném asi na 20.000 Kč, žalobce prohlásil, že krom toho měl ve skladišti ještě asi 500 tuctů štumpů

a 300 tuctů hotových klobouků, které shořely úplně na popel, že se na to rozhodně musí vzít zřetel. To se také skutečně stalo, neboť — jak výpovědí tohoto svědka zjištěno, — když jednal s druhým rozhodčím L-em o tom, kolik mají přiřknouti žalobci za zboží úplně shořelé, navrhoval svědek, by připustili polovinu množství žalobcem udávaného. Na to sice L. nepřistoupil, ale navrhl jinou výši náhrady, menší než 20.000 Kč, na konec však navrhl přidati 100% ke škodě nalezené, totiž 20.000 Kč, a s tím Josef T. souhlasil. Tím jest zjištěno a soud nabyt přesvědčení, že žalobci bylo dopřáno právní slyšení za řízení rozhodčího, neboť přítomen byl od počátku až do konce zjišťování, předal rozhodčím písemné doklady, z nichž bylo patrné, jaké zásoby zboží tvrdil že má, výslovně vznesl nárok na náhradu as 590 tuctů štumpů a 300 tuctů hotových klobouků a žádal, by na to byl vzat zřetel, že shořely úplně, na popel, o nároku tom při poradě rozhodců též bylo jednáno a sám rozhodčí jmenovaný žalobcem navrhoval přiznati mu jen polovinu tohoto množství, ale na konec souhlasil s 20.000 Kč. Bylo tedy žalobci dopřáno slyšení, jednal před soudem rozhodčím, nebylo mu znemožněno přednésti nároky a nabídnouti o nich důkazy, a on to i ono učinil. Není odepřením právního slyšení, že rozhodčí, vykonavše za přítomnosti žalobce šetření, která pokládali za potřebná, radili se pak a usnesli o výroku rozhodčím v žalobcově nepřítomnosti. Není jím ani, zda a jak dalece zkoumali rozhodčí před svým výrokem listinné doklady žalobcem jim odevzdané, neboť to jest pouze důkazní materiál, o němž rozhodují rozhodčí podle svého volného uvážení. Není tu tedy důvodu § 595 čís. 2 c. ř. s.

Jako dalšího důvodu dovolává se žalobce § 595 čís. 3 c. ř. s., opíraje jej o tvrzení, že vzhledem ku prohlášení podepsanému Josefem T-em jednak dlužno míti za to, že rozhodce ten prohlásil, že nesouhlasí s určením výše škody na předmětech zcela shořelých, takže měl býti přihrán nový znalec nebo slyšen rozsudí Egon H. Dále, že vzhledem k tomuto vyjádření nutno míti za to, že jeho podpis kryje jen výrok ohledně škody na věcech úplně neshořelých, takže vlastně rozhodčí výrok tímto rozhodcem podepsán není. Vzhledem k tomuto tvrzení dlužno předem poukázati k tomu, že výrok rozhodčí, obsažený v listině čís. 6, jak z listiny této jest zjištěno a ostatně není ani sporno, podepsán jest Josefem T-em, a v listině té rubrika nadepsaná: »Otázky, ve kterých dohoda sjednána nebyla,« kde je prostor a nadpis pro výrok rozhodce jednoho i odlišný výrok rozhodce druhého, vyplněna jest slovem »odpadá«. Výpovědí svědka Josefa T-a i druhých svědků Leopolda L-a i Václava H-a zjištěno, že Josef T. souhlasil s tím, aby výše škody na zboží úplně shořelém určena byla 20.000 Kč. Teprve pak připojil svůj podpis na výrok rozhodčí. Když toto bylo zjištěno, lze přikročiti k posouzení oprávněnosti vývodů žalobcových. Především dlužno odmítnouti tvrzení, že měl býti přihrán nový »znalec«, čímž patrně míní žalobce nového rozhodčího. Tento postup nebyl by ničím odůvodněn, ani zákonem ani úmluvou, neboť pro takový případ podle smluvených pravidel měl by nastoupiti vrchní rozsudí, po případě bylo by tu postupovati podle ustanovení § 591 c. ř. s. Druhé tvrzení žalobce jest, že tedy měla býti věc pře-

dána vrchnímu rozsudímu. Ježto to bylo by se mělo státi jen, nebylo-li tu souhlasu rozhodců, a ten je od žalobce konstruován tím, že rozhodčí T. svůj souhlas (podpis) odvolal, souvisí tato námitka s námitkou třetí, že není tu »vlastně« podpisu jednoho rozhodčího, a proto nutno se zabývatí otázkou, jaký význam lze přikládati nesporné okolnosti, že rozhodčí Josef T. dodatečně, za nějakou hodinu po podpisu rozhodčího výroku, podepsal prohlášení obsažené v listině příl. čís. 2. Soud dospěl k názoru, že skutečnost ta je bez významu a právně bez účinku. Podle § 594 c. ř. s. má rozhodčí výrok mezi stranami účinek (právoplatného) soudního rozsudku. Platí tudíž i proň obdobně ustanovení c. ř. s. pro rozsudky. Podle § 416 c. ř. s. rozsudek stane se vzhledem ku stranám účinným sice teprve doručením, avšak podle druhého odstavce tohoto § soud je vázán na své rozhodnutí, jakmile je prohlášeno nebo, když v případě § 415 c. ř. s. je odevzdáno písemně k vyhotovení. Ježto v rozhodčím řízení není předepsáno ústní prohlášení rozhodnutí, a v souzeném případě není jisto, zda se stalo formálním způsobem, jak se děje u soudu, neboť výpovědi svědků v tomto směru se rozcházejí (což jest však celkem nerozhodno vzhledem k tomu, že — jak výše řečeno — není k účinnosti výroku rozhodčího třeba jeho ústního prohlášení), dlužno použití ustanovení druhé věty, druhého odstavce § 416 c. ř. s. tak, že rozhodčí jsou vázáni, jakmile odevzdali své rozhodnutí písemně k vyhotovení, pokud se týče, ježto podle § 592 c. ř. s. jest výslovně předepsáno, že nejen prvopis, nýbrž i vyhotovení pro strany musí býti všemi rozhodci podepsány — jakmile podepsali prvopis i vyhotovení svého výroku pro strany. V tomto směru zjištěno výpověďmi Josefa T-a i Václava H-a, že ještě v hostinci byly vyhotoveny jak prvopis výroku, tak i vyhotovení pro strany a tam všechny tři písemnosti oběma rozhodci, tedy i Josefem T-em, podepsány. Tím okamžikem vázáni byli oba rozhodčí na svůj výrok. Ostatně, jak nesporno, rozhodce T. podepsal své prohlášení až potom, když už obsah výroku rozhodčího byl znám oběma stranám a to jak Václavu H-ovi, zástupci pojišťovny, tak i žalobci, neboť teprve potom, když se žalobce dozvěděl o obsahu výroku, nebyl s ním spokojen a působil na rozhodce T-a, by své votum (»souhlas«) změnil pokud se týče modifikoval neb obmezil pouze na jednu část výroku rozhodčího. Jest vyloučeno a odporovalo by všem zásadám právním i pojímům o právní jistotě, kdyby rozsudek, na němž se soud usnesl, mohl býti dodatečně, když již stranám je znám, zvrácen prostě tím, že by některý ze soudců, již se na něm usnesli, odvolal nebo změnil své votum. To může se státi pouze pořadem práva u vyšších stolic, pokud se týče žalobou o bezúčinnost v daném případě. Výrok rozhodců jest podle § 594 c. ř. s. postaven na roveň rozsudku soudnímu. Nemá proto prohlášení Josefa T-a na listině čís. 2 právního významu a nebylo proto třeba ani předati věc vrchnímu rozsudímu ani není tu závady, že schází podpis rozhodce na výroku. Ostatně, čistě formálně vzato, podpis obou rozhodců na výroku připojen jest a žalobce tvrdí sám, že podpis ten schází jen »vlastně«, kdežto zákon v § 595 čís. 3 c. ř. s. chrání jen čistou formalitu podepsání předepsanou v § 592 c. ř. s., která ovšem je velkého významu, neboť podpisem rozhodce je nesporně na jisto po-

staveno i, že výrok vynesl, i, že s ním souhlasí. Krom toho dlužno podotknouti, že podřadění pod § 395 čís. 3 c. ř. s. skutečnosti, že věc měla býti předána vrchnímu rozsudímu, jak činí žalobce v žalobě, je nepravé, neboť první věta tohoto odstavce mluví o tom, bylo-li při »obsazení« soudu porušeno zákonné neb smluvní ustanovení, čehož zde není, neboť soud obsazen byl tak, jak strany umluvily, a nesúčastnil se ho rozhodčí ani zákonem vyloučený ani stranami odmítnutý; ani při »usnášení« se nebylo porušeno žádné ustanovení, ani § 590 c. ř. s. ani smluvní, neboť — jak shora uvedeno — jest zjištěno, že usnesení rozhodčích stalo se souhlasně, tedy jednomyslně. Není tu tedy důvodu § 595 čís. 3 c. ř. s.

Konečně dovolává se žalobce § 595 čís. 6 c. ř. s., že výrok odporuje nezměnitelným předpisům právním. Tvrdí, že nebylo zjištěno množství zásob v den požáru a jich cena, což odporuje § 76 poj. řádu a pravidlům rozhodčího soudu čís. 2 lit. a), b). Předpisy ty znějí, že rozhodcové mají ve svém výroku ke každé jednotlivé položce pojistky zvlášť číselně určití ony jednotlivé ceny (číslíce). To se však v souzeném případě stalo, jak zjištěno pojistkou a výrokem čís. 6. Uplatňován byl a uplatňuje se nárok ze třetí položky pojistky (za veškeré zásoby surovin, přípravy, zboží hotového i rozpracovaného a emballage). Výrok určoval — jak z listiny čís. 6 vidno, — že vztahuje se na pojistku čís. 600.485, na položku 3., cena nového (u předmětů) určena na 48.919 Kč 40 h, cena před ohněm na tutéž částku, ceny zbytků na 40.627 Kč 40 h, a výše náhrady týmž penízem. Tím bylo zcela zřetelně a úplně vyhověno dovolávaným předpisům. Smysl předpisu toho je, by nemohl z výroku vzniknouti omyl nebo nedorozumění, zda byly rozlišovány jednotlivé položky pojistky, které mají za předmět různé předměty (zde na př. pol. 1 strojní a ostatní zařízení, pol. 2 kancelářské zařízení a zařízení domácnosti) a že byly vzaty v úvahu všechny momenty nutné k určení škody (t. j. cena před požárem a po požáru, cena zbytků a výsledek z toho vyplývající jako škoda). Mylným jest názor žalobcův, že k vyhovění onomu předpisu bylo třeba, aby rozhodčí vyslovili jednotlivě, kolik tuctů podle jich uznání shořelo na padrt' hotových klobouků, kolik tuctů štumpů, kolik kůžiček do klobouků a pod. Výrokem, jak jej učinili v příl. č. 6, rozhodčí zcela vyhověli předpisu odst. 2 pravidel pro soud rozhodčí i § 76 pojišť. ř. Není tu tedy důvodu § 595 čís. 6 c. ř. s.

Žalobce dodatečně v přípravném spise namítl ještě, že rozhodčí soud překročil meze své pravomoci — § 595 čís. 5 c. ř. s., — rozhodnouv o tom, kolik zboží shořelo úplně, kdežto prý rozhodnouti měl pouze o škodě na předmětech, o nichž nebylo sporno, že shořely. Nehledíc k tomu, že tvrzení toto neodpovídá pravdě — neboť zjištěno příl. čís. 5, že strany výslovně umluvily, že »má náhrada za škodu nastalou shora uvedeným požárem na pojištěných předmětech právoplatně zjištěna býti soudem rozhodčím« jest uplatňování této námítky nepřípustné z důvodů formálních, neboť jest opožděno. Podle § 596 c. ř. s. musí žaloba o zrušení rozhodčího výroku, zakládající se na některém z důvodů § 595 čís. 1—7 c. ř. s. býti vznesena ve třech měsících, jinak je vyloučena. Lhůta tato počíná se dnem, kdy straně výrok byl doručen, leda že se

strana dodatečně dozvěděla o některém důvodu odporu. Žalobci doručen byl písemný výrok dne 18. června 1926, a musil by tento důvod býti uplatňován buď hned v žalobě nebo nejdéle do 18. září 1926, neboť nejde o důvod, o kterém se strana dozvěděla později. Žalobce však tento důvod uplatňoval teprve v přípravném spise ze dne 9. listopadu 1926, tedy po uplynutí oné tříměsíční lhůty zákonem předepsané, a je tedy důvod ten opožděn a soud nemohl naň bráti ani zřetele. Jsou tedy všechny důvody uváděné žalobcem pro prohlášení rozhodčího výroku bezúčinným nesprávné a neodpovídající zákonu.

O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Vysvětlivkami minist. spravedlnosti k pojišť. řádu, jichž se odvolatel dovolává, je jasně doloženo, že ustanovením § 11 chtěl pojišťovací řád vyloučiti, aby rozhodčí soud nerozhodoval o otázkách právních. V tomto případě měli rozhodci podle čl. 22 poj. podm. zjistiti pojistnou hodnotu věcí uvedených v pol. 3 pojistky a škodu na nich způsobenou. Tedy jakou cenu měly tyto věci před požárem a jakou po požáru, neboť rozdíl těchto cen činil škodu, kterou utrpěl žalobce na těchto věcech požárem. Rozhodci také jen to zjistili ve svém nálezu čís. 6. Nerozhodli tudíž o důvodu nároku, nýbrž jen o výši škody na základě zbytků. Jde tedy jen o technické posouzení, k němuž byli rozhodci podle čl. 22 poj. podm. oprávněni a povinni. To žalobce sám též uznal, neboť v odst. XIV. žaloby vytkl, že nebylo zjištěno množství zásob v den požáru a jejich cena, tedy to, co shořelo. Pak ale nemůže s účinkem namítati, že tím rozhodčí soud překročil meze své pravomoci, porušiv tak předpis § 11 poj. ř. První soud správně doložil, že se tak nestalo, a že uplatnění této námítky je nepřípustné z důvodů formálních proto, že jest opožděno. Namítá-li proti tomu odvolatel, že uplatnil již v žalobě důvod § 595 čís. 6 c. ř. s., že rozhodčí výrok odporuje nezměnitelným předpisům právním a že toliko necitoval § 11 poj. ř., nedbá toho, že také neuvedl, že rozhodci rozhodovali o tom, k čemu nebyli příslušni (§ 595 čís. 5 c. ř. s.). To uplatnil teprve v přípravném spise ze dne 9. listopadu 1926, tedy podle § 595 c. ř. s. pozdě, neboť i důvod čís. 6 § 595 c. ř. s. nutno uplatniti ve lhůtě tam stanovené, jinak je žaloba vyloučena stejně jako v ostatních případech téhož §, ač i z těch se opírají o velící předpisy zákonné zejména čís. 2 a 7. Po uplynutí lhůty § 596 c. ř. s. je žaloba o bezúčinnost rozhodčího výroku vyloučena, zmatek je prekludován a soud k němu nesmí přihlížeti.

Procesní soud dospěl na základě nesporného a bezvadně zjištěného skutkového podkladu k správnému právnímu názoru, že je tato žaloba bezdůvodná, ježto tu není dovolávaných důvodů bezúčinnosti rozhodčího výroku, což tu jedině rozhoduje. Především zjistil a náležitě odůvodnil své přesvědčení, že bylo žalobci dopřáno právní slyšení za rozhodčího řízení po rozumu § 595 čís. 2 c. ř. s. Stačí tu důvody prvního soudu, neboť jest jimi náležitě doloženo, že žalobce měl možnost, by rozhodcům řekl a doložil, jaké měl zásoby a jakou cenu měly, a že to také skutečně bez jakékoli překážky učinil. Že mu ani odchodem rozhodců do hostince nebyla vzata možnost uplatniti námítky a předložiti důkazy, doložil již první soud zcela případně. Dále vytýká odvolatel, že rozhodci věci nerozuměli. Nehledíc k tomu, že ani to nebylo včas vytý-

káno, ani soudem zjištěno a že T. je dílovedoucím v továrně na klobouky, zvolily si strany oba za rozhodce a podle § 595 čís. 4 c. ř. s. tu nerozhoduje domnělá jejich nezpůsobilost, ježto žádný z nich nebyl odmítnut. Rovněž nečiní podle § 595 c. ř. s. bezúčinným rozhodčí výrok namítaná předpojatost V. H-a jako zapisovatele, aniž to, že rozhodčí neprováděli nabízené důkazy a že se při poradě hádali. Procesní soud bezvadně zjistil a správně dolíčil, že tu není důvodu bezúčinnosti podle § 595 čís. 3 c. ř. s. a odvolací soud úplně souhlasí s výstižnými jeho důvody. K vývodům odvolatelovým dodává: Není zjištěno, že souhlas T-ův s odhadem požární škody byl dán proto, že T. byl uveden v omyl tvrzením L-a, že věc musí být ukončena rozhodčím výrokem, žalobce že má však právo proti tomu zavést další kroky. Vždyť právě T. potvrdil, že L. mezi řečí prohlásil, »že to musíme skoncovat, že od toho tady jsme a ať si potom dělá K. (žalobce) co chce, to my víme, že on s tím spokojený nebude,« ale že T. jen proto souhlasil s návrhem L-a, aby přidali ještě 100% ke škodě nalezené, T. netvrdil, a jeho tvrzení, že se tím bránil pozdějším výtkám, že to neměl podepisovati, nestačí. Z toho nelze dovozovati, že byl T. L-em uveden v omyl, který činí jeho souhlas neplatným. Také není nijak doloženo nové tvrzení odvolatelovo, že T. předpokládal, že se ještě prohlédnou knihy a doklady, že se pak rozhodčí výrok zruší a sepíše nový. V první stolici toho žalobce netvrdil. Důvodnost další námitky, že nález má být doručen podle § 592 c. ř. s. poštou nebo notářem, vyvrací odvolatel sám tvrzením, že rozsudek přijal. Pak ovšem odpadla příčina, by byl doručen poštou nebo notářem. Bezdůvodným je závěr odvolatelův, že nemůže být pochyby, že si rozhodci přes podpis výroku ještě vyhradili změnití výrok podle výsledku šetření. Vždyť je jisto, že výše škody byla stanovena souhlasně a bez výhrady a že také bez výhrady oba rozhodci svůj výrok podepsali, a že výrok ten obsahuje v rubrice »otázky, ve kterých dohoda sjednána nebyla,« odpověď: »odpadá«. Bylo již uvedeno, že rozhodci zjistili cenu zásob, kterou měly před požárem, a že tím své povinnosti dostáli. Ani v tomto směru nevyvrátil odvolatel věci i zákonu vyhovující důvody prvního soudu, v nichž je bezvadně dolíčeno, že rozhodčí nález není bezúčinným ani z důvodu § 595 čís. 6 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel uplatňuje dovolací důvody podle č. 1 (č. 3 § 477), 3 a č. 4 § 503 c. ř. s. Zmatečnost spatřuje v tom, že rozsudek byl vynesou soudem, který ani výslovnou dohodou stran nemohl se státi příslušným pro tuto rozepři. Nesrovnává se však s tímto dovolacím důvodem dovolatelův návrh dovolací, aby byl rozsudek zrušen a spor byl přikázán ku opětnému projednání obchodnímu soudu v Praze, pokud se týče, by byl změněn, a rozhodnuto bylo podle žalobního žádání. Dovolateli ve skutečnosti nejde o tento dovolací důvod. Praví, že § 11 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. z. o pojišťovací smlouvě, je ustanovením velícím, že dohoda, by spory z pojišťovací smlouvy byly rozhodnuty roz-

hodčím soudem, jest neplatná, že jedinou výjimku stanoví druhý odstavec tohoto předpisu, že jest příslušný rozhodčí soud, jde-li o výši plnění. Že rozhodčí soud není příslušným, jde-li o řešení složitých okolností skutkových, nebylo-li plnění pojišťovny uznáno a musí-li se rozhodčí, než vydají rozhodčí výrok, obíratí jinými okolnostmi, než otázkou výše náhrady škody. Že se rozhodčí soud nemohl obíratí otázkou, co shořelo, poněvadž ku řešení této otázky nebyl podle §§ 11 a 22 cit. zák. povolán. Dovolatel poukazuje k tomu, že byl podle čl. 13. všeob. podmínek pojišťovacích povinen vésti obšírný zápisník o množství pojištěného tovaru, jež vedl skutečně (příloha C), ale nebyl by ho vedl, kdyby pojišťovna byla oprávněna bez jakéhokoliv vyšetření zamítnouti jeho nárok na náhradu škody. Že žalovaná pojišťovna nevyšetřila, co mu všecko shořelo, nýbrž svolala hned rozhodčí soud. Že ze zápisníku, který souhlasí s jeho údaji — že byly zničeny asi 800 tuctů štump a klobouků, jakož i další polotovary úplně, a že další věci byly toliko částečně poškozeny, — je vidno, jaké byly zásoby v den požáru. Že rozhodčí nezjišťovali, jaké množství věcí, zásob tovarů a polotovarů shořelo úplně, nýbrž stanovili toliko dohadem, že shořelo snad 120 tuctů klobouků atd., že tedy bylo sporno, jaké množství zásob tovarů a polotovarů shořelo úplně a že žalovanou nebylo uznáno množství jím tvrzené. Že takový důkaz bylo by vésti knihami, zápisky, zápisníkem, složitým důkazem svědeckým, po případě znaleckým, že by tedy šlo o řešení složitých okolností skutkových, které však je vyňato z působnosti rozhodčího soudu. Dovolatel vytýká odvolacímu soudu, že je mylným jeho názor, že rozhodčí nerozhodli o důvodu nároku, nýbrž jenom o výši škody na základě zbytků, a spatřuje v tom také dovolací důvod protispisovosti podle čís. 3 § 503 c. ř. s., poněvadž to odporuje výpočtu škody, neboť výše požární škody 20.677 Kč 40 h byla sice vypočítána na základě zbytků, kdežto další škoda, ježto »podle na místě nalezeného popele mohlo býti včas požáru ve skladišti uloženo více zboží, než ze zbytků bylo přesně a nesporně stanoveno« byla stanovena pouze dohadem maximální částkou 20.000 Kč. Dovolatel tvrdí, že po této stránce, totiž, pokud se týče věcí úplně shořelých, scházejí veškeré údaje, které všeobecné podmínky pojišťovací nařizují výslovně, že výše této škody nebyla řádně zjištěna, nýbrž stanovena byla pouze dohadem, že tím byla vyslovena pouze domněnka, že měl v době požáru na skladě zásoby za 20.000 Kč, a že shořelo zboží toliko v této ceně. Že tedy nebyl proveden složitý důkaz o výši požární škody, jež může provéstí toliko řádný soud. Že žalovaná neuznala žalobního nároku, pokud jde o jeho důvod, popřevši jeho údaje o množství požárem úplně zničených věcí, že tedy může, nehledíc k dohodě o rozhodčích a rozhodčímu výroku, žalovati na zaplacení vzešlé mu škody, a že na všecken způsob je odůvodněno žalobní žádání o zaplacení 433.960 Kč 33 h a že také v této příčině je žaloba přípustna, jelikož rozhodčí rozhodovali o věci, k jejímž rozhodování nebyli příslušni. Dovolatel poukazuje k tomu, že se domáhá žalobou dvou odlišných podstatných výroků, jednak výroku, že rozhodčí výrok je bezúčinný, jednak výroku o zaplacení náhrady škody. Z těchto dovolatelových vývodů je zjevno, že mu jde o to, by rozhodčí výrok byl prohlášen podle § 595

čís. 5 c. ř. s. proto bezúčinným, že rozhodčí soud překročil meze svého úkolu, rozhodnův o tom, kolik zboží shořelo úplně, kdežto měl rozhodnouti pouze o škodě na předmětech, o nichž nebylo sporno, že shořely úplně. Každé přiznání náhrady škody předpokládá rozhodnutí dvojí otázky. Především otázky právního důvodu náhrady škody, zda nárok ten jest po právu a, v případě jejího kladného zodpovězení, rozřešení otázky výše náhrady škody. § 11 poj. řádu řešení první otázky z působnosti rozhodčího soudu kategoricky vylučuje, přenechává mu však rozhodnutí otázky druhé. Může proto rozhodčí soud přistoupiti k své činnosti, je-li otázka právního důvodu náhrady škody na jisto postavena. Mezi stranami nebylo vůbec sporu o tom, že pojistná příhoda nastala, že veškeré žalobcovy zásoby shořely jednak na popel, jednak na nedohořelé zbytky a že žalobci náhrada přísluší. Neměli proto rozhodčí vůbec důvodu otázkou právního nároku se zabývati a zbyla proto mezi stranami pouze otázka, v jaké výši má býti náhrada poskytnuta. Osud žalobcovy žádosti o pozbavení účinnosti rozhodčího výroku závisí nyní na rozřešení otázky, zda výrok rozhodčí omezuje se toliko na výši plnění, či zda z rámce tohoto vybočil. Jeho vývody v tomto směru možno shrnouti v jedno: žalobce brojí proti tomu, že na popel shořelé zásoby oceňovány byly znalci na základě popela a nikoliv na základě jeho zápisníku a jiných jeho údajů. Má-li rozhodčí soud dostáti svému úkolu, musí býti povolán k tomu, by zajistil si řádně skutkový podklad, na kterém by svůj odhad mohl založiti, t. j. zjistiti veškeré okolnosti pro jeho rozhodnutí směřodatné a jeho činnost musí se vztahovati na vše to, na čem závisí zjištění výše plnění, jehož se má pojištěnci dostati. V souzeném případě podkladem pro zjištění výše náhrady nemůže býti nic jiného, než zjištění množství zásob požáru v oběť padnuvších. Jest výro-nem práva k volnému uvažování, by rozhodčí pro zjišťování svá použili metody, jim nejvíce hovicí. Shodli-li se rozhodčí v souzeném případě, že pro zjištění množství zásob před požárem použijí technické pomůcky zjištění množství popela po požáru a z jeho množství učiní úsudek o množství shořelých zásob, bylo to jejich právem, jehož použitím nevybočili z mezí jim zákonem stanovených. Bylo proto v tomto směru přisvědčiti správnému rozhodnutí odvolacího soudu. Zůstává-li tímto rozhodnutím v platnosti výrok rozhodčího soudu, nemá odvolatel přirozeně úspěchu ani ohledně své žádosti na náhradu škody. Dovolací soud ve shodě s druhou stolicí neshledal, že by obstály dovolatelem dále uplatňované důvody bezúčinnosti rozhodčího výroku podle § 595 čís. 2, 3 a 6 c. ř. s., neboť nemá dovolacími vývody ani po této stránce vyvráceny správné a zákonité důvody napadeného rozsudku, k nimž dovolatele poukazuje. Rovněž neshledal, že napadený rozsudek byl vynesena soudem, který ani výslovnou dohodou stran nemohl se státi příslušným pro tuto rozepři, a připojuje k tomu, co řečeno, že příslušnost soudu je odůvodněna předpisy §§ 596 a 582 c. ř. s. Nejsou tedy v této příčině opodstatněny uplatněné důvody dovolací, výrok napadeného rozsudku v otázce bezúčinnosti rozhodčího výroku je správný, dovolání v této příčině je bezdůvodné, proto mu nemohlo býti vyhověno.